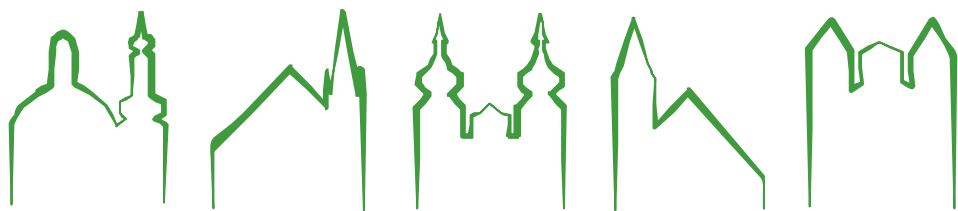

Život farností Znojma

3/2023

Ročník XXXIII | Cena 14 Kč

Cesta na světové setkání mládeže v Lisabonu

Už na začátku září minulého roku jsme se s pár přáteli bavili o cestě na světové dny mládeže. Několik z nás již navštívilo národní verzi těchto setkání, která se konala v posledních letech v Olomouci a Hradci Králové. Zkušenosti z těchto akcí jsme však chtěli posunout na další úroveň a taky se podívat do světa. A tak jsme se spojili s místním farářem, který náš nápad roznesl po okolí a za chvíli naše skupina čítala 14 lidí. Po měsících plánování a příprav se datum odjezdu přiblížil a my jsme měli za pár hodin odjízdet na letiště. V tento moment nastal celkem závažný problém. Zjistili jsme, že jsme si špatně přečetli rozměry a váhu zaplacených zavazadel. Tudíž byli někteří donuceni na poslední chvíli zredukovat obsah zavazadel a ostatní situaci řešili dokoupením větších odbavovaných zavazadel. Po překonání vyskytlých problémů jsme se přepravili na letiště do Vídně.

Po téměř čtyřech hodinách letu jsme stáli na letišti v Lisabonu. K našemu překvapení jsou Portugalci všech věkových kategorií znalí angličtiny alespoň na jednoduché komunikační úrovni, takže přesun metrem na autobus proběhl bez problémů. Z Lisabonu jsme měli namířeno do města Porto. Přesněji nám byla přidělena farnost La Trofa. Byli jsme ubytováni v tělocvičně místní střední školy. Po dobu čtyř dní jsme měli za úkol prozkoumat co nejvíce zákoutí Porta. Troufám si říct, že jsme prošli značnou část města a navštívili mnoho zajíma-

Znojmešti účastníci setkání mládeže v Lisabonu. | Foto archiv autora

vých míst. Jako příklad mohu uvést Ponte de Dom Luís I (most krále Ludvíka I.), nebo katedrála Sé do Porto. Na světových dnech mládeže jsme logicky nebyli jen my. Často jsme potkávali Slováky, Poláky, Francouze, Španěly, Italy a taky samozřejmě hromadu Portugalců. První velký střet s obrovským davem lidí byl na závěrečné mši svaté, kde se na jednom místě sešlo něco okolo 60 tisíc lidí.

Dále nás čekal návrat zpět do Lisabonu. Byli jsme znovu ubytováni v tělocvičně na jedné z místních univerzit. Čekalo nás opět poznávání města. Jeli jsme se podívat na Cristo Rei (socha Ježíše), viděli jsme Památník objevitelů nebo třeba Belémskou věž. Jedno odpoledne jsme věnovali také návštěvě oceanária. Dalším obrovským úkolem a cílem bylo se potkat s papežem Františkem. To se nám povedlo hned dvakrát. Poprvé to bylo naprostou náhodou,

když kolem nás projížděla jeho kolona. Po druhé to bylo oficiální setkání v jednom z lisabonských parků, kde se sešlo na 600 tisíc poutníků. Člověk, dokud sám neuvidí, si nedokáže představit, co je to prodírat se takovým množstvím lidí. A to tam ještě nebyli zdaleka všichni účastníci setkání. Česká ambasáda v Lisabonu pro české účastníky připravila cimbálový koncert u již zmíněného Památníku objevitelů. Z Portugalska jsme odlétali neradi, ale zároveň jsme si oddechli. Zbavili jsme se davů lidí, které nás obklopovali celých 14 dní naší cesty.

A co jsem si vzal ze setkání domů? Pociťuji, že ve víře nejsem sám. Radost z živého Krista, kterou jsem viděl všude kolem nás. A je jisté, že Duch svatý je stále mezi námi, i když jsme se všichni rozjeli už dávno domů.

Tadeáš Šalomon

Z OBSAHU:

Vzpomínky na letní tábory

Cesta do Santiaga

300 let od vysvěcení lecho-
vického kostela

Rozhovor s nemocničním
kaplanem Martinem Vese-
lým

333 slov

otce Jindřicha M. Poláčka

Evangelium pro všechny

Skončilo léto, které bylo horké. A horké nebylo jen léto, ale i vnitrocírkevní spory na téma manželství a rodiny.

A tak se podepisovali petice – jedni na podporu manželství pro všechny, jiní na podporu tradiční rodiny...

Kam se přiklonit, kde se podepsat? Jakým způsobem k podpoře manželství a rodiny přistupovat?

Horko může být někdy velmi únavné, tak jako tyto spory plné emocí, osočování a pnutí.

Témata jsou to velmi citlivá a vyžadují zvláště v dnešní zrychlené době, která nešetří nikoho z nás, odborné a pečlivé posouzení.

Rodina může být krásným místem pojoje a lásky, ale i místem přímo pekelným.

Když se podíváme, jak komplikované jsou příběhy starozákonních postav, jde nám z toho hlava kolem.

A co Ježíš na to všechno?

Vy jste sůl země, Vy jste světlo světa (Mt 5, 13 -16).

Nezapomněli jsme tak trochu na to, že sůl jídlo dochucuje, dává mu „šmak“, světlo osvětluje, pomáhá nám se nemotat.

A co my na to všechno?

Tak to pěkně těm druhým osolíme a pořádně je oslepíme :).

Nedávno jsem měl možnost půl roku pracovat v civilním zaměstnání. Potkat se s různými lidmi a vyslechnout životní příběhy neuvěřitelně pestré, často bolavé a komplikované. Velký je hlad po duchovnu, které mnozí hledají, kde se dá.

Nevím, zda je manželství pro všechny, ale věřím, že každý člověk bez rozdílu, je milován a hoden úcty. A také věřím, že **EVANGELIUM JE PRO VŠECHNY!**

Preláti přicházejí a odcházejí. Evangelium je zde stále – živé, náročné, plné síly, světla a moudrosti.

Křesťané se opět musí stát Mistry života. Pomáhat každému člověku, který o to jen trochu stojí, jak důstojně prožít toto pozemské putování, které vyústí do věčnosti, kde *mu budeme podobni, a proto ho budeme vidět tak, jak je (1 Jan 3, 2).*

A církev se musí opět stát domovem bez dveří, do něhož vstupují všichni bez výjimky (papež František).

Nenechme se znechutit ani odradit – modleme se za sebe navzájem, za naši církev, aby se opět stala zvěstovatelkou a moudrou učitelkou, která naslouchá, pečuje, napomíná, těší a ošetřuje obyvatele této země – EVANGELIEM.

Orelský "Letní olympijský" příměstský tábor

Po velmi dobré odezvě na první ročník našeho letního příměstského tábora a po důkladném zvážení, zda nám budou stačit síly a odvaha a za jakých podmínek tábor chystat a nabídnout, jsme se pustili opět do intenzivní přípravy. Tématem jsme se chtěli více přiblížit sportu jako jednomu z poslání Orla, proto jsme zvolili právě letní olympiádu.

Tábor se konal od 24. do 28. července. Po slavnostním zahajovacím ceremoniálu se zapálením olympijské pochodně, která nás provázela během celého tábora při pravidelném vyhlásování výsledků, se 18 dětí rozdělilo do tří soutěžních družstev, v kterých se pustily do prvních zápolení. Ta představovala různé, občas pro naše potřeby upravené disciplíny jako třeba pětiboj (štafeta, hod oštěpem, hod koulí, skoky...), lukostřelba, biatlon na trávě. Děti se věnovaly v průběhu týdne i tvůrčím činnostem (např. zdobení táborových triček). Ve větší míře jak předchozí rok jsme byli nuceni přizpůsobovat se rozmarům počasí a pro-

gram téměř celého jednoho dne upravovat na variantu pod střechou, případně jsme museli řešit komplikace jako plně obsazený linkový autobus, kterým jsme se měli přesouvat do velkého areálu dětského hřiště ve Chvalovicích (nahradili jsme jej několika auty se sedačkami). Odzkoušeli jsme si tak dobře vlastní flexibilitu i přizpůsobivost dětí na cokoliv v dobrém kolektivu a pod nadšeným vedením. Úplnou novinkou, a jak se ukázalo, s potěšením přijatou na obou stranách – dětí i vedoucích, byla procházka podél řeky Dyje ke Staré vodárně, kde proběhl v krátkosti výcvik našich svěřenců a následovalo jejich předání do rukou třech zkušených vodáckých instruktorů. Děti vybavené vestami a pádly se tak mohly seznámit se základy plavby a dokonce si zasoutěžit v rychlosti pádlování.

Poslední den odpoledne byly vyhlášeny finální výsledky ze soutěží družstev a předány diplomy včetně pamětních medailí a samozřejmě malých odměn. Všichni vedoucí pociťovali velkou únavu, ale průběžné pozitivní ohlasy dětí a rodičů je i ostatní zapojené utvrzovaly, že práce na přípravě a realizaci tábora měla smysl. Na závěr bychom chtěli poděkovat rodičům za důvěru, kterou do nás vkládají, když svěřují své děti do naší péče. Moc si toho vážíme a doufáme, že jsme mohli naplnit (a snad třeba i trochu předčít) očekávání jejich a všech dětí.

LKW

Fábory 2023

Třetí prázdninový týden bylo na faře v Louce rušno. Deset maminek a dvacet dětí, od předškoláčků až po batolata, tu společně prožívali dobrodružnou cestu za osvobozením Loucké země, kterou zaklel zlý kouzelník.

Každý den jsme se ocitli v jednom začarovaném království, které bylo součástí Loucké země. Ráno jsme začínali společnou modlitbou. Pak už nás uvítali obyvatelé zakletých území, kterým jsme pomohli splnit úkoly, do kterých se děti pouštěly s nadšením. Poté jsme i s chutí společně poobědvali a k odpolednímu odpočinku jsme se už vydali do svých domovů.

Dětem se podařilo osvobodit všechna království – Soví, Mravenčí, Bystrozraké, Lesní skřítky i království Zlaté. Za odměnu na ně čekala v loucké kryptě truhla s pokladem. To vám bylo radosti!

Celý společný týden byl velmi obohacující. Získali jsme nové zážitky a poznali nové kamarády a maminky. Z hlavy se mi pořád nemůže dostat naše ukazovačka – Ať jsi velký nebo malý, Bůh tě má rád, i tebe, i tebe, i mě - tak snad zase za rok. Děkujeme a těšíme se!

Veronika Nováková

Vodácká pouť po řece sv. Klementa

V sobotu 24. června v 8.30 se před farou sv. Mikuláše začali scházet vodní poutníci (zní to skoro jako vodníci:-).

Odvážné poutníky přivítal Inža alias sv. Klement Maria Hofbauer v řeholním oděvu.

Prvním úkolem bylo najít obraz sv. Klementa v kostele sv. Mikuláše. Trošku jsem se zastyděla, protože ani nevím, že tam je. U obrazu čekal otec Jindřich s požehnáním, bez kterého by se pouť neobešla.

Před samotným vyplutím na řeku Dyji museli poutníci ještě splnit několik nelehkých úkolů. Před pekárnu na starém městě, kde sv. Klement pekl (jen tak mimochodem, víte, kde to je?), dostali za úkol pomoci prodat pečivo z pekárny. Za utržené peníze z prodeje rohlíků kolemjdoucím si mohli koupit vstup na loď. Všude se pohybovali vojáci a jediná bezpečná cesta byla po řece. Vojáci ale i na vodě zpozorovali kánoe poutníků a z mostu je ostřelovali nebezpečnými papírovými koulemi. Všechny kánoe propluly bez vážného poškození

a ztrát na životech. Za Dobšicemi byla plavba už klidnější. Zbýl čas i na běhání přes špice lodí i na houpačku do vody.

Při splutí Dyje do Dyje byl čas na zastávku a mši svatou v místním kostele. Natálka obětavě pohlídala loď na břehu a my se přesunuli do kostela. Během mše jsme dostali růženec, který jsme potom odevzdali v Tasovicích v kostele u sochy sv. Klementa. Každý poutník měl možnost sv. Klementovi přednést vlastní prosbu. V klášteře redemptoristů v Tasovicích jsme vše zakončili ohněm, zpěvem, špekáčky a krásným společenstvím. Děkuji organizátorům akce! Bylo to super. Světec, rodák z Tasovic, je mi zas o kousek bližší. Těším se na další pouť.

Eliška Juráková

Pouť do Santiaga a na konec světa

Na tuto pouť jsme s manželem uskutečnili za našeho syna Jakuba, který zemřel ještě před porodem.

Byla to již moje třetí pouť do Santiaga, tentokrát jsme zvolili Anglickou cestu s plánem pokračovat až na konec světa.

Očekávali jsme poklidnou a málo frekventovanou trasu, ale realita byla jiná. Hned první den jsme pocítili tíhu batohu a litovali každého zbytečného gramu navíc. Na to už je samozřejmě pozdě a jediné, co trochu ulehčí, je sníst nějaké zásoby a upít vodu. Poutníků jsme potkali docela hodně a někteří šli i ve větší skupině s malými batůžky. Snažili jsme se tím neznepokojovat, ale přece jen se trochu báli toho, že neseženeme ubytování. Z minulé pouti už jsme znali, že existuje veřejná ubytovna pro poutníky, ta je bez rezervace a spí tam, kdo přijde dřív a pak jsou ještě soukromé, tak snad ty budou volné. Dorazili jsme tedy do cíle dne a veřejná ubytovna byla plná

a dveře zavřené. Šli jsme na infocentrum a tam nám řekli, že jsme si vybrali termín, kdy chodí hodně lidí a plné je skoro vše, ale přece jen nám dali nám tip, jen jsme se museli 2 km vracet zpět a ještě k tomu do kopce, ale bydleli jsme.

Druhý den jsme opět odvážně vyšli se stejnou obavou. Pozdě odpoledne jsme dorazili na veřejnou ubytovnu ve městě Betanzos, byla samozřejmě opět plná, a kluk na recepci nám řekl, že plné je vše a další ubytovnu najdeme za 10 km, takže jsme mu pěkně poděkovali, ale sílu už jsme neměli. Zeptali jsme se ještě na soukromé ubytovně, také plné, ale pán na recepci byl moc ochotný a kontaktoval sestry augustiánky, které občas ubytovávají poutníky, a dovedl nás tam. Bydleli jsme a mohli jsme navštívit mši svatou, protože byl zrovna svátek Nanebevstoupení panny Marie. Mše svatá byla slavnostní a ve městě byl průvod, jehož součástí bylo i procesí nesoucí ozdobenou sochu panny Marie a také sochu svatého Jakuba. Byl to nádherný zážitek.

Následující ráno jsme vyšli s trochu větší pochybností, dnešní cíl není ve městě, ale na vesnici. O tom, že veřejná ubytovna bude zase plná, jsme nepochybovali, ale také už jsme tušili, že jsou plné i okolní penziony a hotely. Na konci denního úseku se naše obavy potvrdily a na žádné ochotné recepční už jsme nenarazili. Nevadí, jsme přece ve Španělsku, tak snad zvládneme noc venku.

Noc venku jsme přečkali, ustlali jsme si na louce blízko potoka, večer bylo ještě teplo a svítily nám krásné hvězdy. Neměla jsem ani karimatku, tak jsem spala na pláštěnce a ráno už nebylo teplo, takže jsme aspoň brzy vstali a s čelovkou na hlavě pokračovali v další etapě. Dnešní nocleh jsme neponechali náhodě, ale zarezervovali jsme si ubytování. Během cesty jsme totiž zjistili,

že rezervaci si dělá hodně poutníků a obzvláště ti ve skupinách. Další věc, kterou jsme objevili, byla ta, že někteří poutníci využívali službu přepravy zavazadel z ubytovny na ubytovnu a pak si vesele kráčeli s lehkým batohem a byli tak samozřejmě rychlejší. Pro nás to ale byla pouť a batohy jsme si chtěli nést sami!

Rezervace byla po noci venku dobrá volba, na ubytovně byla i pračka a ještě jsme se tam královsky najedli. Čekala nás poslední etapa do Santiaga. Cílová rovinka vedla několik kilometrů přes průmyslovou část města a pak už byl konečně cíl. Okamžik našeho příchodu byl krásný. Vyzvedli jsme si ještě certifikát, ubytovali se a večer vyrazili na mši svatou. Venku pršelo a my jsme v podloubí naproti katedrále poslouchali místní hudebníky a jejich chytlavé písničky.

Následující den jsme prožili celý v Santiagu: mše svatá v katedrále, vycházka a opět večerní poslech hudebníků. Ještě bych zmínila, že houpající kadidlo v katedrále jsme tentokrát neviděli. Na minulých poutích v Santiagu jsem vždy měla to štěstí vidět toto slavné obří kadidlo v pohybu. Musím říct, že je to sice skvělý zážitek, ale není to tak důležité a je dobře, že z toho nedělají „poutřovou“ atrakci.

Další den jsme už pokračovali v cestě na konec světa. Cesta vedla krásnou krajinou.

Pouť je také hlavně o setkávání lidí. Setkali jsme se se Španělkou, která nás překvapila tím, že uměla několik slov česky. Potom jsme zjistili, že má českého přítele. Potkala jsem taky jednu sympatickou starší dámu a říkala jsem si, že ta má určitě nárok si nechat vozit zavazadlo. Druhý den ráno jsme tuto starší dámu potkali na cestě se svým manželem a těžké batohy si nesli na zádech. Paní byla velmi přátelská, dozvěděli jsme se, že jsou z Paříže.

Pokračujeme vesele dále, množství kilometrů by mi nevadilo, ale to horko se nedalo vydržet, jenže museli jsme dojít na místo, kde jsme měli domluvené ubytování. Byl to kamenný dům, typický pro oblast Galicie, stejně jako kamenné sýpky na dřevěných kůlech, které nás provázely celou cestou.

Následující ráno vyrážíme s vyhlídkou večerního koupání v cíli dne. Vedro nás opět potrápilo, odložili jsme konečně batohy a vyrazili se osvěžit do moře, ale byl to Atlantik a ochladil nás až moc.

Poslední den cesty už vyrážíme na nultý kilometr a samotný konec světa. Byli jsme konečně zde, v cíli naší cesty, právě toto místo ještě před 500 lety lidé považovaly za úplný konec světa. Definitivně jsme odložili naše batohy a jsme rádi, že jsme ve zdraví došli. Vyrázili jsme na mši, kde potkáváme polskou skupinu i s knězem, takže konečně trochu rozumíme i kázání. Pak jsme se vydali pozorovat západ slunce, který byl určitě krásný, ale byla mlha, takže nebyl vidět.

Celou pouť zakončujeme modlitbou. Mimořádně jsme se modlili každý den, jen jsem o tom nepsala.

Na závěr pouti jsme také navštívili restauraci, kde jsme ochutnali místní speciality: vařenou chobotnici, svatojakubské mušle nebo churros.

Dohromady jsme ušli asi 200 km v devíti dnech a děkujeme Pánu, že nás doprovázel a posiloval nás ve víře.

Marie Křížová

Pod vlajkou Antykoru

Jako každý rok i tentokrát poslední prázdninový víkend patřil tradičnímu Antykoru. Abyste rozuměli, je to akce tatínků a dětí ze Souhlásek. My, děti, už jsme se nemohly dočkat. Sbaleno máme, nakoupeno taky (to už jsme zvládly víceméně samy), vlajka je vyrobena a namalována a my vyrážíme, tentokrát směr řeka Jihlava, obec Biskoupky.

Každoročně nás přibývá. Letos se přidali i naši čtyřletáci a byli zvědaví, jak tato velká výprava s tatínky bude probíhat. Dorazili jsme na místo a spočítali členy výpravy. 8 dospělých a 21 dětí!!! Tak to bude jízda!

Hned z prvního tábořiště jsme se museli přestěhovat, protože nás bylo tolik, že jsme se tam nemohli vejít 😊. Po krátkém hledání jsme našli vcelku pěknou loučku, na které jsme hned postavili stany a po dětském průzkumu okolí se rozdělal oheň a opekli jsme si špekáčky. Po večeři jsme vztýčili náš antykorácký prapor, který pro tuto akci vyrobily Dorotka, Dituška a Justýnka. Vytáhly se kytary a začalo se zpívat. Zpívání nebralo konce a únavu přebila euforie z očekávání nových zážitků a nekontrolovaných večerů. Noc byla krátká a budíček opravdu originální v podání obrovského hejna kachen.

Po ranní snídani jsme naskákali do průzračné řeky, řádně se vymáchali a hned jsme dali hobla Kubíkovi, který slavil ten den 5. narozeniny. A pak už vzhůru do prvního dobrodružství. První letošní trasa vedla po stopách templářů a že to nebude trasa pro slabší povahy, bylo jasné už po prvních metrech. Museli jsme si poradit bahenitou stezkou, brodili jsme se vodou, občas jsme museli zdolat i skalní převisy, ovšem na konci stála zasloužená odměna – hrad Templštejn! Co více si přát! Snad jen legendární antykorový guláš na večeři a i toto přání se stalo skutečností. A jelikož toho tátové za pomoci dětí navařili vážně hodně, zbyla ještě čtvrtina na snídani. Večerní program se nesl opět v duchu kytar, cajonu a zpěvu.

Cílem druhého dne byla Hadcová step a Mohelenská přehrada. Po cestě jsme hle-

dali sysly (ti se však úspěšně schovali), v přehradě jsme krmili obří kapry a tolstobiky a energie nám zbyla i na večerní gymnastickou a kejklářskou lekci, kurz řezbářství a stezku odvahy, na které si tátové dali obzvláště záležet. Naším úkolem bylo udobřit si templáře. Když jsme konečně získali srdce templářů, tedy zdolali jsme opravdu všelijaká úskalí, mohli jsme jít zaslouženě na kutě.

Přítomnost kachního hejna rozdělila antykoráky na 2 táboře. Někteří by ranní kachní budíček raději vyměnili za kachní paštiku, pro jiné se staly kachny zdrojem nekonečné radosti. Maruška kachny označila za svůj největší zážitek, Dorotka jako ornitolog – amatér pozorovala, jak řeku využily jako přírodní aquapark – sjížděly divoké proudy a skákaly ze skokánku, no prostě si to užívaly podobně jako my, děti. Kachní budíček byl tak pro někoho noční můrou, pro jiné tím nejkrásnějším, co mohl Antykor nabídnout. Ale jelikož jsme milovníci přírody, nakonec jsme dřív nebo později vzali kachny na milost všichni.

A tak jsme si tento netypický budíček užili i v nedělní ráno. Po snídani jsme sbalili stany, rozloučili se s tábořištěm a se spoustou zážitků odjeli někteří hned za mamkami, jiní ještě za dalším dobrodružstvím, protože měli nakázáno se před obědem nevracet 😊. A navíc – okolí nabízelo ještě tolik nevyužitých příležitostí! Skupinka s Dorotkou, Ondrou, Jáchymem, Magdali, Věrkou, Dituškou, Aničkou, Lídou a Alžbětkou spolu s tatínky využili blízkost kláštera Rosy Coeli a vyrazili na prohlídku tohoto krásného a magického místa. Rozbořený klášter premonstrátek v Dolních Kounicích

Kdo se vydá na Antykor, nesmí se bát vody.

prý oplývá pozitivní energií, a tak nám jeho návštěva vylepšila už tak dobrou náladu. Oběd v hospůdce 3. cenové kategorie na tomto faktu nic nezměnil.

A jak to vypadalo doma? Shledání s maminkami bylo také plné různých překvapení. Abychom to mohli vysvětlit, prozradíme vám, co se děje, když kocour s koťaty nejsou doma. Kočky mají samozřejmě pré! Maminky nám posílaly fotky z restaurací, výletů na kolech, slavností chleba, nechyběly ani kulinářské obrázky s chia-limonádou a broskvovým koláčem z Únanova. Dokonce si udělaly i domácí kino! Kdo by si však myslel, že koukají na Hříšný tanec, ten se mýlí. Pouštěly si film Dark waters podle skutečných událostí, který vypovídá o škodlivosti teflonového nádobí. A tak nás po návratu domů čekaly domácnosti bez hrnců a pánví a internetové vyhledávače plné drahých ekologických souprav na vaření 😊. Příští rok jim asi raději vybereme nějaký ten sladkák 😊.

Anetka, Barča, Justýnka Lazárkovi
a Dorotka a Dominik Bláhovi

Pastýřský list biskupa Pavla o milosrdenství a společenství

Milí přátelé,

v evangeliu se apoštol Petr ptá Krista, kolikrát má odpustit. Ježíš mu říká, že odpustění nelze vyčíslit. Bůh je na jednu stranu nekonečně milosrdný, současně je ale jeho jednání propojeno s naší připraveností odpouštět. Papež František ve svých projevech často upřednostňuje milosrdenství před kritikou. Základem tohoto přístupu je jednota křesťanského společenství spojená s modlitbou, která je jakousi porodní babkou milosrdenství.

Když stojíme na prahu nového školního roku, byl bych rád, abychom si pro něj stanovili **tři konkrétní cíle**:

Být skrze modlitbu tvůrcem pokoje. – Jako praktický důsledek synodálního úsilí v naší diecézi vzniká povinnost nově vytvořit farní pastorační rady. Pro jejich práci je podmínkou také schopnost naslouchat a tvořit pokojnou atmosféru. Kdo se chtěl zdokonalit v těchto dovednostech, mohl se přihlásit do projektu Stávat se tvůrci pokoje, který připravilo pastorační středisko. Na podzim se budou v naší diecézi konat setkání zástupců farních pastoračních rad s cílem pomoci vytvářet farnosti jako otevřené komunity víry. Rád bych vás požádal, abyste na tvorbu pastoračních rad pamatovali také v modlitbě.

Milosrdně přijímat tíživou situaci druhých. – Papež František vybízí k modlitbě za ty, kdo utrpěli újmu od členů církve, aby tak jejich bolest byla uzdravena. V naší diecézi je od září otevřen Projekt 3P, který zraněným nabízí psychologickou a duchovní pomoc.

Volby do nových farních pastoračních rad ve farnostech sv. Mikuláše a sv. Kříže budou probíhat v následujících týdnech.

Bližší informace budou oznámeny v ohláškách a na webových stránkách www.farnostznojmo.cz.

Bližší informace jsou zveřejněny na stránkách biskupství. V citlivé situaci se nacházejí i ti, kteří jsou rozvedeni, znovu sezdáni a nemohou přistupovat ke svátostem. Jejich pevná víra je mnohdy hodná obdivu. I pro ně se budeme postupně snažit v diecézi podle apoštolské exhortace Amoris laetitia hledat řešení, které by prohloubilo jejich život z víry ve společenství církve.

Oživit jednotu při liturgii. – Se školním rokem jsou neodmyslitelně spojeny lavice, a ty nalezneme i v kostele. Právě v nich prožíváme liturgii, která by měla být výrazem

jednoty duše a těla. Postoje při ní jsou vnějším znakem celého společenství. Proto se k vám dostávají jednoduché kartičky, které se snaží připomenout postoje věřících v průběhu slavení mše svaté.

Rád bych vám na závěr popřál, aby nadcházející školní rok byl pro nás plně prostoupen milosrdnou logikou evangelia.

Žehnám každému z vás.

+ biskup Pavel

POSTOJE VĚŘÍCÍCH PŘI MŠI SVATÉ

 Příchod kněze Vstupní modlitba	 Eucharistická modlitba - když kněz vztáhne ruce nad dary
 1. čtení Žalm 2. čtení Sloka písně	 Po odpovědi na Tajemství víry Otče náš
 Zpěv aleluja evangelium	 Beránku Boží Hle, Beránek Boží
 Kázání	 Po přijímání
 Věřím Přímlyvy	 Závěrečná modlitba
 Obětní průvod Příprava darů	 Ohlášky
 Úvod k modlitbě nad dary Svatý Eucharistická modlitba - úvod	 Požehnání Propuštění

Společné slavení Kristovy oběti je středem veškerého křesťanského života. Při slavení mše svaté je Kristus skutečně přítomen, především podstatně a trvale pod eucharistickými způsoby, dále v osobě služebníka, ve svém slově a konečně i v samotném společenství shromážděném v jeho jménu.

Ježíš řekl: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20) Vnější znakem vzájemné jednoty je také sjednocení věřících při mši svaté v liturgických postojích.

Stání vyjadřuje úctu, ale také radost, připravenost naslouchat a na slyšené reagovat.

Sedění je poloha vhodná k rozjímání a naslouchání.

Klečení vyjadřuje pokoru, pokání a klanění.

Místo živého a radostného setkání

300 let poutního kostela v Lechovicích

Kdo by neznal jednu z nejvýraznějších kulturních dominant našeho regionu – lechovický kostel Navštívení Panny Marie, který již z dálky přitahuje pozornost každého, kdo cestuje po státní silnici (kdysi císařské cestě) ze Znojma na Brno. Když v roce 1660 získali loučtí premonstráti Lechovice do vlastnictví, mohl sotva kdo tušit, jak zásadně v budoucnu tato událost promění zdejší kraj. Na počátku všeho stála dřevěná socha Panny Marie v životní velikosti vytvořená v období doznávající gotiky kolem roku 1500.

Při úpravě louckého kostela v poslední čtvrtině 17. století je socha jako nadbytečná vyřazena z inventáře a darována na faru v Prosiměřicích. Tam zůstává jen krátce. Prosiměřický kaplan ji v roce 1691 prodává poddanému Melicharu Pfeifferovi z Borotic. Jaká pohnutka vedla tohoto sedláka ke koupi sochy a proč ji postavil právě ve stráni lechovického kopce? Zdejší výjimečné místo jako by si o posvěcení přímo říkalo. Příkrý svah zvedající se nad řekou Jevišovkou, místo s vyvěrajícími prameny nacházející se poblíž starého vzrostlého dubu. Spojení starobylé mariánské sochy s výjimečným místem okamžitě zapůsobí jako magnet na duši barokního člověka. Krátce nato nechává loucký opat pro množství přicházejících poutníků vystavět dřevěnou kapli, kam je socha přemístěna. O svátku Navštívení Panny Marie se zde v roce 1695 koná první pout. Nad blízkým pramenem je vystavěna zděná studánka a u kaple je zřízen příbytek pro strážce nového poutního místa.

Poutníků stále přibývá, kaple záhy nestačí. Loucký opat Vincenc Wallner, rodák z Havraníků, si toto místo velmi oblíbí. Je rozhodnuto. Pro milostnou sochu se postave zcela nový kostel a nejen tak ledajaký. Loucký klášter, jeden z nejbohatších v českých zemích, si může dovolit financovat dostatečně reprezentativní svatostánek. V příkrém svahu není pro stavbu vhodné místo. Buduje se proto na kopci. Začne se v roce 1718 a už za tři roky je kostel slavnostně uveden do provozu. Nová stavba podle plánů vídeňského architekta Ch. A. Oedtla ve tvaru kříže s rozvlněným průčelím ční od teď jako maják nad okolní krajinou. Zázračná socha je přenesena nad hlavní oltář, aby byla všem na očích. Už není možné přijít do její bezprostřední blízkosti, už není možné se jí dotýkat.

Na místě ve svahu pod kostelem, kde původně mariánská socha stála, je vztyčena jiná socha – do kamene vytesaný Jan z Pomuku. Tento svatý z mostu nemá nikdy daleko k vodě, a tak se sem – k pramenům

Lechovický kostel na kdysi holém kopci na dobové pohlednici.

nad řekou Jevišovkou – náramně hodí. Píše se rok 1721, tedy rok, kdy byl Nepomucký blahorečen.

Kostel je brzy dobudován a 21. září 1723 na svátek sv. Matouše vysvěcen olo-mouckým pomocným biskupem. V roce 1726 slouží v kostele svoji primiční mši mladý premonstrát Prokop Diviš. Na tři chrámové kopule maluje fresky ve Znojmě usazený holandský malíř Jan Michael Fisse. Střední nese scénu Nanebevzetí Panny Marie a boční starozákonní předobrazy. Postupně je dostavěn i hlavní oltář (1730) a čtyři boční oltáře. Kazatelně z umělého mramoru (1741) vévodí půvabně a v našich končinách ojediněle zobrazení Panny Marie dobré pastýřky. Stavební ruch neutihá. V blízkosti kostela se v roce 1740 staví rezidence, která slouží pro duchovního správce poutního místa a jako letní rekreace pro loucké řeholníky. Do kostela přibýde v roce 1741 ještě jeden vyřazený předmět z louckého kláštera. Velký asi 2 tuny vážící morový zvon. Jako jediný přečká všechna neštěstí, které se na kostel chystají. Do Lechovic proudí tisíce proutníků. Baroko dosahuje svého vrcholu a proniká do všech oblastí lidského života.

Za několik desítek let přichází osvěcenského reformy císaře Josefa II. Náboženských projevů je už příliš a neodpovídají nastupujícímu racionálnímu smýšlení. Poutě se ruší, neužitečné kostely jsou odsouzeny k zániku nebo přestavbě. Poutní kostel je uchráněn zániku díky jeho přeměně na kostel farní. Pro chrám se pořizuje křtitelnice, aby bylo kde křtít nové členy nové vzniklé lechovické farnosti.

Krajem opakovaně putuje Napoleonova armáda (1805 a 1809). Ve válce není nic svatého. Farář ze strachu utíká. Vojáci vez-

mou kostel útokem. Ukradnou všechno zlaté, stříbrné a jinak hodnotné. Co nepadlo za obětí josefínským reformám, je odcizeno teď. Maria se dívá. Neželí ukradených věcí, ale mladých vojáků. Dva měsíce nemůže kněz sloužit bohoslužby, protože nemá ani kalich ani mešní oblečení. Život jde dál. Vesničané obdělávají svá políčka a zvelebují své domovy. I kostel se dočká opravy. Bohoslužebné předměty jsou postupně doplněny.

V roce 1871 zachvacuje levou (severní) věž oheň. Padne mu za obětí věžní krov i zvonová stolice. Dva zvony jsou roztaveny. Jen díky pohotovému zásahu místních hasičů a dostupnosti parního čerpadla v zámecké zahradě se živel podaří zdolat dřív, než se stihne rozšířit na ostatní části stavby. Kostel je zachráněn. Věž se opraví. Zvony se z rozbitých střepů odlijí znovu.

Racionalismus vystřídá romantismus. Mariánské poutě jsou obnovené. Zemi teď zachvacuje národnostní horečka. Striktně se odděluje české a německé, a to i v náboženském životě. I poutní místa se teď dělí podle nacionálního hlediska. Němečtí poutníci putují k Panně Marii do Lechovic, Češi do Hlubokých Mašůvek.

Přichází první velká válka. Tři ze čtyř kostelních zvonů jí padnou za obětí. Tentokrát je netaví přírodní živel, ale šílenství mocných posedlých bohem války. Škody na lidských duších jsou ale mnohem větší. Muži musí rukovat. Někteří se už nevrátí. Z některých žen se stanou vdovy a z dětí sirotci. Maria se dívá a pláče. Život jde dál. Lidé obdělávají svá políčka a zvelebují své domovy.

Velikost dřívějších poutí připomene v roce 1923 eucharistický kongres pro jižní Moravu, Světelného procesí v podvečer

svátku Navštívení Panny Marie se v Lechovicích účastní 15 tisíc věřících.

V kraji s převahou německého obyvatelstva jsou mnozí nespokojeni s novým státoprávním uspořádáním a národnostní spory znovu ovládají politický a často i náboženský život.

Propuká druhá velká válka. Maria, až rodem Židovka, může v Lechovicích zůstat. Nikdo ji nežene do koncentráku jako ostatní židy. Tři nové nedávno odlité zvony musí rukovat, stejně tak jako místní muži. Zvony se nevrátí. Někteří muži se také nevrátí. Z některých žen se stávají vdovy a z dětí sirotci. Maria se dívá a pláče.

Na konci války na lechovické návrší shazují bomby sovětská letadla. Přípraveno k poslední obraně se zde totiž usadilo německé vojsko. 7. května 1945 je bombardování nejhorší. Schytá to i kostel. Střecha je zničená, klenby poškozené, okna rozbitá, ve zdivu jsou trhliny. Němečtí obyvatelé už kostel opravovat nebudou. Proti své vůli si musí hledat nové domov v jiné zemi. Paměť místa je potrhaná. Maria se dívá a pláče. Život jde dál. Políčka obdělávají noví čeští osadníci. Jak dlouho potrvá, než zapustí kořeny? Bude mít ještě někdo o poničené německé poutní místo zájem?

Přichází nový český farář Karel Paul, který se rázně chopí iniciativy. Za dva roky od bombardování je pod vedením architekta Josefa Čermáka kostel opravený. 5. října 1947 přijíždí zahájit obnovené poutě brněnský biskup Skoupý. Kostel je zachráněný. Zdá se, že se blýská na lepší časy. Stahující se mračna jsou ale příliš těžká, než aby se dala rozehnat.

Svah pod kostelem zarůstá a pustne. Nové studny v e stráni jímají podzemní vodu, která je potrubím přiváděna obyvatelům obce až do domů. Studánka je oplocená a nepřístupná. Cedule hlásá: "Ochranné pásmo vodního zdroje. Vstup přísně zakázán!" Poutník už nenabere vodu do dlaní, aby uhasil svou žízeň.

Vzrůstající stromy zakrývají kostel, jako by měl zmizet z pohledu lidí. Podobně jsou na tom i sestry františkanky, které musí opustit Brno a v roce 1958 se stěhují do přílehlé bývalé rezidence premonstrátů. Už nesmí ošetřovat nemocné, aby je neinfikovaly křesťankou vírou. Jako relikv minulosti mají dožít ukryté za zdí zámeckého parku. Věřící se teď jinak. Věřící se v lepší zítřky a ráj na zemi. Kostely mají přetrvat jen jako kulturní památky. Čím je ale kostel bez víry? Je jako váza bez květin, jako sklenička bez vína vystavená ve vitríně.

Maria se dívá a pláče. Život jde dál. Kombajny obdělávají obří polní lány.

Věřící přesto cestu do kostela stále nacházejí. Řeholní sestry místo kultivují svou modlitbou a prací.

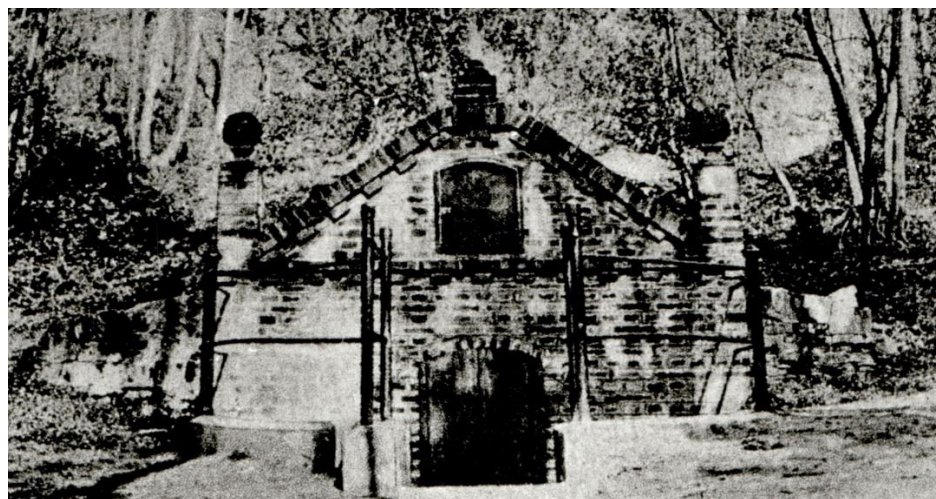
Dlouhá doba nesvobody končí. Sestry františkanky se mohou vrátit zpět do Brna. Za nového staříčského faráře Josefa Navrkala prochází kostel obnovou. Na obnovu velkých předválečných poutí se však dá jen těžko pomyslet. Objeví se ale nápad pořádat v Lechovicích setkání mládeže. Dostávají název Ain Karim, podle místa, kam přišla mladičká Panna Maria navštívit Alžbě-

tu. Třikrát do roka se zde v letech 1995 až 2009 schází mladí lidé ze Znojemska, aby sdíleli svoji víru.

Opravy a zpřístupnění se díky dobrovolníkům dočká i Mariánský pramen. Ve zpustlém svahu je ale stále co obnovovat. Věřící do kostela ještě přichází. Příběh místa s výjimečnou atmosférou pokračuje. Maria už 300 let shlíží z lechovického návrší a stále nabízí své v náručí držící dítě jako odpověď na bolesti lidských životů.

Biblická vesnička Ain Karim, kde se kdysi dávno setkaly dvě těhotné ženy, leží nedaleko od rušného Jeruzaléma. Je to oáza klidu v krásné hornaté zalesněné krajině, kde věrá silný pramen. Kopec, les, pramen, ticho. Jak pozoruhodně se tomuto místu podobá tolik vzdálené poutní místo v Lechovicích. Vnější podobnost by však byla nedostačující. I toto místo se může stávat místem radostného setkání a projevené sounáležitosti, místem, kde se nemožné stává skutečným, místem, kde se zažívá Magnificat.

Ondřej Lazárek

Mariánský pramen ve svahu pod kostelem na dobové pohlednici.

Kniha Mučedníci a oběti pro Krista

V roce 2023 vyšel v Karmelitánkám nakladatelství biografický slovník Mučedníci a oběti pro Krista, který zachycuje životní osudy katolických křesťanů všech národností žijících v českých zemích, kteří násilně zahynuli v období dvou totalitních režimů 20. století. Perzekuci kněží, řeholnic, řeholníků, katolických laiků, v mnoha případech i celých rodin a řeholních společenství zachycuje 260 detailně zpracovaných životopisných hesel.

Kniha, na níž se pod vedením Jana Stříbrného podílelo čtyřicet autorů, je dosud nejuplněnější prací o svědcích víry a obětech z řad katolických křesťanů v naší zemi.

Jedno ze zpracovaných hesel připomíná administrátora znojmské farnosti sv. Kříže **P. Ferdinanda Nesrovnala** (1896-1952),

který ve Znojmě působil dva roky. Zdejší duchovní správy se ujal 1. května 1950 po komunistické likvidaci dominikánského kláštera a spravoval ji až do svého zatčení 26. května 1952. Následně byl vězněn v Brně na Příční, kde 30. května za nevyjasněných okolností, zřejmě v důsledku brutálního zacházení při výsleších, zemřel.

Tohoto aktivního kněze připomíná v kostele sv. Kříže v blízkosti vchodu stojící socha sv. Judy Tadeáše, kterou nechal pořádit. Sv. Juda bývá vzýván jako pomocník v beznadějných situacích a jistě stál i při svém ctiteli v jeho posledním zápase.

(KN + red)

Portrét P. Ferdinanda Nesrovnala |
Archiv pana Zdeňka Vymětala

Pomáhám přinášet útěšnou naději

Úloha lékaře nebo zdravotní sestry v nemocnici je většinou lidí jasná. Co si ale představíte, když se řekne nemocniční kaplan. Ráda bych vám představila nemocničního kaplana Martina Veselého.

Co Vás přivedlo k službě duchovního?

Vydat se na dráhu duchovního jsem rozhodně v plánu neměl. Můj osobní život se vyznačoval a stále vyznačuje hledáním Pána Boha a jeho vůle. V mém životním procesu víry jsem jednoho dne přešel z intelektuální víry v Boha k osobní víře Bohu a bylo vymalováno. Ze sociologického hlediska mě rozhodně ovlivnila rodina, ve které jsem vyrůstal. Měl jsem úžasné hluboce věřící rodiče. Jejich životní příklad byl velmi silný. Vše, co měli, drželi vždy v otevřených rukou tak, aby z toho měli i druzí užitek. Něco takového se vám silně vtiskne pod kůži.

Chtěl jste být vždy kaplanem?

Rozhodně ne. Dlouhou dobu jsem v životě ani nevěděl, co to obnáší. Jsem spíše introvert, ale lidi miluji. A moje každodenní práce kaplana mě nutí vystoupit z mé komfortní zóny. Myslím, že Pán Bůh má neskuptečný smysl pro humor.

Jak dlouho se věnujete kaplanské činnosti?

Během působení v Tišnově jsem pravidelně tři roky docházel do věznice v Kuřimi, kde jsem vykonával duchovensko-psychoterapeutickou činnost. Tedy něco jako vězeňský kaplan. Ve Znojmě jsem od roku 2013 pravidelně docházel jako dobrovolník na rehabilitační oddělení a oddělení dlouhodobě nemocných ve staré nemocnici a vykonával duchovensko-psychoterapeutickou činnost. Byl to jakýsi pilotní projekt s paliativními prvky, jako je komunikace nejen s nemoc-

nými, ale i rodinnými příslušníky, zmapování možností péče a příprava na ni. Také jsem jedenkrát týdně poskytoval skupinovou motivačně psychologickou ergoterapii na rehabilitačním oddělení. Kromě toho jsem přicházel i na jiná oddělení k duchovním či psychoterapeutickým intervencím dle žádosti lékařů, ošetřujícího personálu, nemocných, či rodinných příslušníků. Od října minulého roku pracuji na pozici nemocničního kaplana a jsem součástí paliativního multidisciplinárního týmu. Za tuto příležitost sloužit druhým jsem velmi vděčný.

V čem přesně Vaše práce spočívá?

Věřím, že život je Božím darem. Věřím, že to, jak jej každý den uchopíme, je mnohem důležitější než to, čemu čelíme. Věřím, že jsme naději orientované bytosti, které se podle toho, jakou mají naději, také chovají. Věřím, že v životě člověka hrají velikou roli vztahy – s lidmi i s Bohem. To znamená, že moje práce spočívá v naslouchání a doprovázení. Pomáhám přinášet útěšnou naději nejen pacientům, rodinným příslušníkům (blízkým osobám), ale i zaměstnancům, jak zdravotnickému, tak i nezdravotnickému personálu při překonávání obav a stresujících okolností, do kterých se dostali, ale i z pocitu méněcennosti, osamělosti a neúčelnosti v nově vzniklých životních situacích. Pomáhám při řešení eticky náročných situací, právě tak i v procesu smíření a odpuštění. Snažím se přinášet naději.

Co s vámi pacienti nejčastěji probírají, jsou to obavy, strach?

Obavy a strach k životu patří. Velmi často se však i smějeme. Pacienti jsou vystaveni stresu způsobeného zdravotními problémy, situací, do které se dostali, či do které dostali druhé, vzhledem k vlastním okolnostem. Jsou v novém prostředí, leží v nové posteli a spí s cizími lidmi na pokoji a zažívají ztrátu soukromí. To vše jsou stresové faktory, které se podepisují na psychické odolnosti pacientů.

Působíte na všech pracovištích nemocnice?

Vypracoval jsem si harmonogram, abych během týdne navštívil všechna lůžková oddělení. V pondělí sloužím ve staré nemocnici na odděleních dlouhodobě nemocných, kde si bytostně uvědomuji naši lidskou křehkost bytí. Jakýkoliv požadavek na rozmluvu se mnou nebo žádost ošetřujícího personálu o psychoterapeutickou intervenci má před harmonogramem přednost.

Ve své službě jste k dispozici nejen pacientům, ale i zaměstnancům?

Ano. Jsem zde pro všechny, jak pro zdravotnický, tak i nezdravotnický personál, nejen pro lidi spirituálně orientované, ale stejně tak pro ateisty či agnostiky. Přibývají i klienti z řad personálu.

Setkal jste se někdy s člověkem, který se nikdy o Boha nezajímal, a teprve v nemocnici začal hledat?

Ano, setkal a ne jednou. Někdy mi připadá, že nemocniční lůžko je jakýmsi katalyzátorem probuzení se do reality života s její komplexností. Je zde prostor i čas k uvažování i hodnocení, právě tak jako i ke kladení těžkých životních otázek, na které není doma, tedy v tom úspěšném životě, kdy se neustále za něčím honíme a čemu říkáme normální život čas. A popravdě k tomu není mnohdy ani ochota.

Co je na Vaší službě nejnáročnější?

Vidět ztrátu, zejména ztrátu naděje v mém přenosu. To je opravdu velmi těžké.

Co Vás naopak ve službě dokáže nejvíce potěšit?

Když mohu být pro druhé požehnáním a tím myslím přinést útěšnou naději, a to především v kontextu tady a teď. Nicméně si s pokorou plně uvědomuji, že v křesťanské službě můžeme snadno upadnout do pastí, kterou je radost z úspěšné služby – radost z toho, že Bůh skrze nás jedná. Je-li však náš vztah k Ježíši Kristu v pořádku, nikdy nedokážeme přesně odhadnout, jak skrze nás jedná, či bude Bůh jednat. Ježíš chce skrze nás neustále vylévat "proudy živé vody" (Jan 7,38), bez ohledu na okolnosti, ve kterých se právě nacházíme. A je to Jeho milost, že o tom vlastně ani nebudeme vědět.

Dalo by se říct, že rozhovor s Vámi vyhledávají více věřící nebo spíše hledající?

Mám za to, že to je v nemocnici 50 na 50. Nejvíce však lidé mající nějaké potřeby,

Martin Veselý, MA se narodil v Brně. Jeho otec pracoval v duchovní službě. Tehdejší režim neumožňoval, aby se věnoval duchovní činnosti, proto se nejprve vyučil v Ostravě důlním elektromechanikem a později si udělal maturitu na průmyslovce. Později studoval dálkově teologii v Praze. Pastorační službu vystudoval v zahraničí. Do roku 1990 pracoval v dolech až po revoluci se začal věnovat duchovní službě. V nemocnici prvně pracoval jako dobrovolník a od roku 2021 je zaměstnancem nemocnice jako nemocniční kaplan. Jako kaplan je součástí paliativního týmu, který v nemocnici působí. S manželkou a čtyřmi dětmi (dva chlapci a dvě děvčata) ve věkovém rozmezí 10-29 let žije v Mašovicích. Ve volném čase rád čte, rekreačně sportuje: horské kolo, windsurfing a lyžování.

problémy a lidé v tranzitu. Do této kategorie spadají i příbuzní a přátelé nemocných, kteří si přejí, abych je navštívil. I zde si uvědomuji jistou past, do které může sklouznout moje křesťanská služba: a tou je míra užitečnosti. Kdybychom vše posuzovali jen podle užitečnosti, byl by Ježíš Kristus největším zklamáním všech dob. Křesťan se řídí pouze pokyny a vedením od Boha, nikoli vlastní představou o užitečnosti. Protože důležité je dílo, které skrze nás činí Bůh, a ne to, které pro Něj konáme my.

Jak se Vám daří skloubit Vaši nelehkou službu a rodinný život?

Moc si přeji říct: dobře, ale realitou je, že se to stále učím.

Kde čerpáte sílu po náročných dnech?

Především u Pána Boha. A potom si chodím vyčistit hlavu do přírody nebo na kolo. Mám však také pochopení a oporu pro svoji práci v manželce. Mám i svého mentora, se kterým se pravidelně setkávám za účelem vzájemné „supervize“.

Obracejí se na vás i věřící pacienti, kteří chtějí přijmout svátosti?

Ano obrací a já jim mohu s vděčností nabídnout zkontaktování s knězem z některé specifické farnosti. Nejvíce spolupracuji s kolegou Jindřichem.

Za rozhovor děkuje Eliška Juráková

Psychiatrická léčebna na Bítově

Jeden z „pacientů“ farního tábora na Bítově. | foto autorka článku

V polovině prázdnin začínají být děti ve stresu, že už se blíží konec léta a tím i začátek školy. Některé slabší povahy to neunesly a musely být převezeny do ústavu pro psychicky nemocné děti. Naštěstí rodiče nemuseli až do Brna, protože na faře na Bítově se otevřela Psychiatrická léčebna. V sobotu večer zoufalí rodiče začali svázet své duševně narušené ratolesti, které byly personálem léčebny okamžitě selektovány podle typu temperamentu na choleryky, sangviniky, melancholiky a flegmatiky. Pracovníci léčebny empaticky rodičům vysvětlili, že pro duševní zdraví svých dětí je nemají kontaktovat a zatěžovat moderními

technologemi. Musím říct, že léčebný program byl pestrý, plný aktivit, terapeutických sezení, pracovní terapie, arteterapie, pohybových aktivit a skupinových terapií. Mikuláš Mašek jako odpovědný vedoucí léčebny neopomněl důležitý duchovní rozměr léčby. Pomocí modlitby a četby Písma se po týdnu všechny děti dostaly do duševní pohody. Jako matka jednoho z pacientů léčebny musím konstatovat, že jsem byla s výsledkem velice spokojená. Celému léčebnému týmu děkuji za spokojené děti.-). Jeronýma jsem si odvážela ve stejném oblečení jako při příjezdu, s úsměvem na rtech.

Eliška Juráková

FARNÍ HŘIŠTĚ

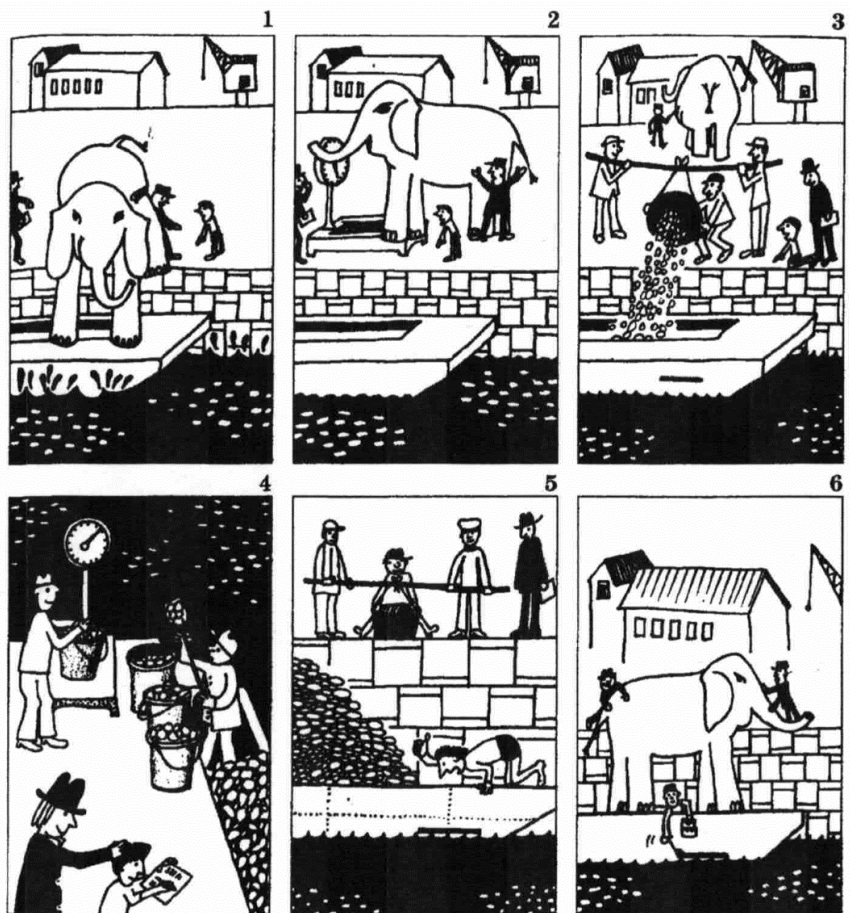
Milí čtenáři, čtenářky a čtenářčata!

Možná se Vám letos na záhumenku nebo zahradě urodilo kromě jiného i větší množství brambor, že už skoro ani nevíte, kam s nimi a co s nimi.

Jedno velice netradiční použití brambor znázorňují i obrázky vpravo. Dokážete je poskládat v chronologickém sledu (tedy v pořadí, jak se udály) a odvyprávět tento trochu legrační příběh, který nese název „Tvořivý chlapec“? Kéž bychom i my měli bystrého ducha, když je třeba vyřešit nějaký „neřešitelný“ problém.

Vaši PaKLíci

Správně řešení – 2, 1, 4, 1, 6, 3, 5, 4... aneb váhu):

Vykročáci vyrazili mezi nebe a zemi

Tak nám prázdniny utekly jako voda a s novým školním rokem jsme zahájili další ročník setkávání mládeže 11-15 let Vykročme s odvahou!© A začali jsme hned pěkně zostra – mezi nebem a zemí. Navštívili jsme totiž horolezeckou stěnu v údolí Lesky, které se nachází mezi městem a Novou nemocnicí. Přiznám se, že jsem měl jako jeden z organizátorů trochu strach o svěřené teenagery, ale ti se naštěstí projevili velice zodpovědně. Po úvodním záškolení se rozdělili do dvojic lezec – jistič a pod dozorem nás dospěláků začali stoupat vzhůru po stěně, kde šlo najít cestu vcelku jednoduchou ale i náročnější s menšími chyty. Největší výzvou pak byla stěna s převisem, která prověřila nejednoho odvažlivce. Díky Bohu, pěknému počasí a také přívětivosti správce stěny vše proběhlo hladce a my se spokojeni mohli vydat směrem k městu místo na opačnou stranu údolí :). V říjnu bude od 13. do 15. víkendovka na loucké faře a další sobotní setkání proběhne 18. listopadu 2023.

Pavel Lukeš

Prázdninová pouť do Oleksovic

Na konci školních prázdnin se naše farní společenství nazývané (podle jeho náplně) "Biblické stretko" vydalo, tak jako v loňském roce, na pouť, abychom tak obohatili naše pravidelná 14denní setkávání na faře. Tentokrát pro nás paní Marie Rosecká vybrala návštěvu kostela Nanebevzetí Panny Marie v Oleksovicích. Tam na nás již čekal charismatický jáhen Petr Šmeral, který nás uvedl do tohoto Božího Chrámu.

Po chvíli rozjímání jsme se zaposlouchali do vyprávění o historii kostela i této vesnice, jejíž osud, stejně jako řady dalších znojemských obcí, byl spojen s klášterem v Louce, ke kterému náležely po celou dobu jeho existence (1190-1784). Traduje se, že ve své době pomohli řeholníci lidem, kterým byla vlivem válek vypálena vesnice, postavit na jiném místě vesnici novou. Zajistili jim k tomu i práci – pěstování fenyklu, na který měli premonstráti již odbytíště u císařského dvora ve Vídni. Za utržené peníze si prý pak noví nájemníci domů mohli umořovat své dluhy na domech a tímto

způsobem je měli za tři roky zaplacené. Zajímavé, že?

Poutavé vyprávění pana jáhna jsme ukončili společnou modlitbou a zpěvem mariánských písní. Poté jsme byli pozváni na zdejší faru, kde manželé Šmeralovi již několik let bydlí a o faru se starají. Čekalo nás zde sladké pohoštění, což bylo příjemným zakončením této poutě, kde jsme si vzájemně sdělovali své radosti i starosti z běžného života a posílnění jak na těle, tak i na duchu jsme se ve večerních hodinách vraceli domů.

Chtěla bych touto cestou pozvat všechny, kdo chtějí s námi pod vedením sestřičky Viannei rozjímat nad Božím slovem a sdělovat si své postřehy z meditace, kam každého z nás Duch Svatý vede. Setkáváme se na faře u sv. Kříže každé sudé pondělí v 18.45 hod. Přijďte mezi nás! Budeme se těšit.

Marie Ševčíková

PROJEKT 3P

Brněnské biskupství od září spolupracuje s týmem specializovaných psychologů a psychoterapeutů, kteří jsou v rámci nově spuštěného projektu 3P zdarma připraveni nabídnout pomoc lidem, kteří se v církvi stali obětí sexuálního násilí nebo zneužívání, případně mu byli v církevním prostředí vystaveni nepřímo. Odborné zkušenosti čerpali specialisté v zahraničí – potřebné vzdělání i proškolení financovalo samo biskupství.

Potřebu adresovat tato nelehká témata a poskytnout nabídku kvalifikované pomoci akcentuje biskup Pavel Konzbul i ve svém zářijovém pastýřském listu.

Zároveň biskup Konzbul téma doplňuje slovy: "Oběti sexuálního násilí v církevním prostředí si kromě děsivého prožitku nesou dál i nedůvěru ke společenství věřících, ztrátu pocitu bezpečí a porozumění. Považoval bych za selhání, kdybychom tyto lidi nechali samotné a nenabídl jim odbornou podporu a duchovní doprovázení."

Službu může využít kdokoli, případně prosíme o její doporučení každému, kdo by ji potřebovat mohl. Odborníky je možné kontaktovat telefonicky nebo e-mailem a sjednat si schůzku, při které se domluví na dalším postupu.

"Chceme zároveň lépe vzdělávat všechny pracovníky diecéze, kteří se ve své činnosti setkávají s lidmi. Cílem je udělat maximum, abychom předcházeli tomuto zcela nepřijatelnému chování v řadách představitelů církve," vysvětluje biskup Pavel Konzbul.

Kontakt:

+420 737 682 013

projekt3p@dieceze.cz

Při kontaktu uveďte "projekt 3P"

Zdroj: www.biskupstvi.cz

Misijní jarmark se blíží

Rády bychom tradičně pozvaly na společné mezifarnostní misijní jarmarkování, které se bude konat o 2. neděli adventní, tedy 10. prosince 2023 v kostele sv. Kříže, sv. Mikuláše a v Louce. V Louce přidáváme ještě prodej před adventním koncertem 9. prosince. Těšíme se, že nám s touto akcí pomůžete opět nějakými výrobky či dobrotami

nebo si je přijdete zakoupit. Bližší informace o tom, kdy a kam výrobky donést a kdy se bude v jednotlivých kostelích prodávat, najdete brzy na plakátcích. Výtěžek, jako vždy, převedeme na konto Papežského misijního díla dětí.

Za maminky našich farností

Gabriela Lazárková

Stalo se krátce

Koncert v Lechovicích

V rámci znojemského hudebního festivalu bylo možné zjet 23. července na mši ke 300. výročí vysvěcení kostela Navštívení panny Marie v Lechovicích. Kromě neotřelého kázání populárního Marka Orko Váchy bylo možné obdivovat školené hlasy Adama Plachetky nebo Dagmar Šaškové. Část zpěváků byla slyšet z kůru, část byla přímo mezi diváky, kteří zaplnili kostel do posledního místa. Bylo doslova našlapáno. Příjemný poslech hudby doplnilo rozjímání nad tím, že každý z nás má v sobě pšenici i plevel, dobro i zlo a každý máme sytit hlavně své kladné vlastnosti, mít čisté svědomí a doufat ve spasení. (JB)

5. výročí blahorečení Matky Alfonzy Márie Eppingerovej

Dňa 9. 9. 2018 sme prežívali veľkú slávnosť v Štrasburgu, kedy bola naša Matka Alfonza Mária v skratke MAM vyhlásená za blahoslavenú. Sme radi, že sme výročí tejto mimoriadnej udalosti mohli osláviť spolu s našimi kňazmi a farníkmi 13. 9. 2023 v kostole sv. Kríža.

Podstatným zmyslom existencie a činnosti našej kongregácie je dať ľuďom zakúsiť nekonečnú Božiu lásku a milosrdenstvo, ktoré sa nám zjavilo v Ježišovi Kristovi. Podľa príkladu MAM sme povolané rozjímať o tajomstve vykúpenie, z neho žiť a ním sa nechať premeniť. Jej odkaz je nástrojom pre všetkých nás ako prijímať utrpenie a bolesť, aby celý náš život smeroval k zjednoteniu so životom Spasiteľa.

Tešíme sa, že sme po sv. omši počas agapé v sále kláštora mohli prežiť pekné spoločenstvo a zdieľanie. Ďakujeme všetkým dobrodincom a farníkom za starostli-

vosť o nás a za každú podporu, ktorú nám prejavujete.

S vďakou a modlitbou za Vás všetkých
sr. Viannea a spolusestry

Personální změny

Znojemský kaplan **R.D. Jaroslav Jurka** byl od srpna ustanoven správcem farností Vranovice nad Svratkou, Pouzdřany a Ivaň.

Ve farnosti sv. Kříže a sv. Mikuláše byl novým kaplanem jmenován znojemský rodák **P. Jindřich Martin Poláček OP.** (red)

Dominikánský klášter získal nové vlastníky

Během prázdnin byl dokončen již dříve avizovaný prodej dominikánského kláštera ve Znojmě na Dolní České 1. Novým majitelem kláštera se stala Kanonie premonstrátů v Nové Říši. Objekt se tak podařilo udržet v církevních rukách. O dalších záměrech s využitím kláštera budou noví vlastníci informovat později.

Objekt fary na Dolní České 3 zůstává dále ve vlastnictví dominikánského řádu s příslibem odprodeje farnosti sv. Kříže. (red)

Nedělní mše svatá pro děti

V neděli 24. září se v 10 hodin v kostele sv. Kříže konala speciální bohoslužba pro děti, která by měla od nového školního roku zaujímat pravidelné místo v kalendáři vždy poslední neděli v měsíci. Děti se sešlo několik desítek. Ty odvážnější zaujaly místa

před oltářem, ty bojácnější zůstaly se svými rodiči v lavicích. O hudební doprovod se postarala dětská schůlka Souhlásky. Kázání nového pana kaplana bylo mířené na děti, ale poslouchali i dospělí. Mše svatá byla zpestřena také přímlovami, které si děti připravily. Věříme, že dětské bohoslužby pomůžou našim nejmenším, aby se v kostele cítili více doma a viděli, že ve víře nejsou sami. (red)

Společenství mládeže

Srdečně všechny zveme na naše další setkání středoškoláků. Tentokrát již počtvrté. Jsme otevřené společenství, rádi uvidíme jak holky, tak kluky. Hlavní skupinou jsou studenti středních škol, ale pokud jsi o něco mladší či starší a cítíš se s námi i tak prožít společné chvíle, určitě přijď!

Doprovází nás: sr. Viannea, o. Ladislav a o. Martin. Další setkání je naplánované na 19. října v 16:30 na rozhledně u Sv. Mikuláše Tešíme se právě na tebe!! (EK)

Setkání pro manžele

Srdečně zveme manželské páry na setkání. Uskuteční se na faře ve Znojmě - Louce v pátek 20. října a 1. prosince 2023 od 18 do 20 hodin. Naše pozvání přijali manželé Don a Ruth Slabough z USA. Večerem nás budou doprovázet spolu s tlumočníkem. Mají za sebou dlouhou a bohatou cestu manželstvím a ve svém každodenním životě se nechávají vést tím nejlepším Pánem. (JJ)

VÝROČÍ

27. září uplynulo 30 let od smrti R.D. FRANTIŠKA KUBAŠE (1921–1993), dlouholetého správce loucké farnosti (1973–93). Narodil se v Popelíně. Po kněžském svěcení (1947) působil v Blansku a Ústí nad Labem. V 50. letech byl stíhán a neprávem 7 let vězněn, poté až do roku 1969 nesměl vykonávat duchovní službu a pracoval jako dělník v Brně. Je pohřben na městském hřbitově ve Znojmě. RIP

28. října uběhne 160 let od narození R.D. JOSEFA ANDERLEHO (1863–1927), faráře u Sv.

Mikuláše (1911–25). Narodil se v Uherčicích. Po kněžském svěcení (1889) působil jako kaplan ve Slavonicích a Moravské Krumlově a následně jako katecheta v Mikulově. Od roku 1904 byl farářem v Korolupích a poté ve Vílanci. V letech 1913–18 zastával funkci znojemského děkana. V roce 1925 odešel do důchodu. Zemřel 9. července 1927 v Moravské Ostravě. RIP

30. října uplyne 35 let od smrti P. OTTO OPÁLKY (1915–88), který v letech 1973–88

spravoval farnosti Mašovice, Hradiště a Citonice. Pohřben je na hřbitově na Hradišti. RIP

26. listopadu uběhne 15 let smrti Mons. BOHUSLAVA BRABCE (1926–2008), který v letech 1952–55 působil jako kaplan u Sv. Kříže. Na kněze byl vysvěcen v roce 1950. 1958–60 byl z politických důvodů vězněn. Poté nesměl do roku 1964 vykonávat kněžskou službu. 1972–92 spravoval farnost v Telči a poté působil jako farář v Radostíně nad Oslavou. Zemřel v Závisti (s velkým Z :-). RIP

Kalendář akcí

3.10. Út	mše sv. k výročí posvěcení kostela v Konicích v 18 h
5.10. Čt	setkání prvokomunikantů v Brně na Petrově – odjezd od loucké fary v 7.45 h, předpokládaný odjezd zpět v 15 h
6.10. Pá	první pátek, od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže Večery chvál v 18 h v Louce, hudebníci se můžou zapojit
7.10. So	Děti a hudba III, koncert v louckém kostele v 18 h, více na: www.hudebnipodyji.eu měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 18 h, p. opat Kosík z Nové Říše, 400. měsíční pouť od srpna 1990
15.10. Ne	poutní zájezd do Jaroměřic nad Rokytnou, odjezd z Louky od kostela ve 13 h, od lázní ve 13.05. Program: prohlídka kostela sv. Markéty, svátostné požehnání, rozchod. Odjezd zpět v 17 h. Přihlášky na tel.: 605 186 648 (měsíční modlitba v popické kapli nebude)
20.10. Pá	setkání manželů na faře v Louce od 18 do 20 h (manželé Don a Ruth Slabough z USA)
21.10.	Svatohubertská mše sv. v kostele v Hnanicích ve 14 h
22.10. Ne	nedělní sbírka na misie odpolední pouť rodin do Popic se mší sv. v popické kapli (přesný čas odchodu bude upřesněn v ohláškách)
23. - 28.10.	podzimní pouť v Mariánské kapli na Hradišti – denně v 16.30 modlitba růžence, v 17 h mše sv. a po ní mariánská pobožnost
28.10. So	odpolední duchovní obnova pro dospělé v Louce (přesný čas bude upřesněn v ohláškách)
29.10.	začíná zimní čas
1.11. St	slavnost Všech svatých – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., v 16 a v 18 h u Sv. Kříže
2.11.	památka zesnulých – mše sv. jako obvykle ve čtvrtek
4.11.	sobotní měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 17 h
5.11. Ne	poutní mše sv. v kostele sv. Wolfganga v Hnanicích v 10 h mše sv. na městském hřbitově v 15 h dušičková pobožnost na hřbitově na Hradišti v 15 h
11.11.	žehnutí vína na náměstí v 11 h mše sv. v kapli sv. Martina (Svatováclavská kapele) v 18 h
12.11. Ne	poutní mše svatá v kostele sv. Martina v Šatově v 10 h mše sv. ke cti sv. Anežky České na Hradišti v kapli v proboštství v 10.30
17.11. Pá	svátek sv. Alžběty – mše sv. v 8 a v 17 h u Sv. Alžběty
19.11. Ne	sbírka na podporu katolických médií měsíční modlitba v popické kapli v 15 h
1.12. Pá	první pátek, od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže setkání manželů na faře v Louce od 18 do 20 h (manželé Don a Ruth Slabough z USA)
2.12. So	první sobota – měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 17 h 1. adventní koncert v Louce v 17 h: Chránový sbor od Sv. Kříže + Minima
3.12. Ne	začíná Advent, žehnutí adventních věnců, zahájení Znojmského Adventu na náměstí v 16.15

6.12. St	sv. Mikuláše – mše sv. v 8 a v 18 h u Sv. Mikuláše
9.12. So	2. adventní koncert v Louce v 17 h: Petr Kolář – varhany, Richard Kolář – zpěv
10.10.	Misijní jarmark v kostele sv. Kříže, sv. Mikuláše a v Louce

SPOLČO MLÁDEŽE

19. 10. 2023, 15. 11. 2023, 14. 12. 2023
(v 16.30 h na rozhledně u sv. Mikuláše nebo na faře u sv. Kříže)

YKROČÁCI – setkání pro teenagery 11-15 let

18. 11. 2023, 16. 12. 2023

VÍKENDOVÉ DUCHOVNÍ OBNOVY PRO DĚTI na faře v Louce

13. - 15. 10. 2023 pro 6. až 9. třídu
24. - 26. 11. 2023 pro 3. až 5. třídu
8. - 10. 12. 2023 pro 1. až 2. třídu (Roráty)

Adorace a svátost smíření každý první pátek u Sv. Kříže od 15 do 17 h

Adorace, svátost smíření a sv. přijímání každý pátek od 15 h do 16 h v kostele v Louce, případně na faře v Louce

Adorace u Sv. Mikuláše každý čtvrtek od 20 do 21 h

Otvíráme společně Písmo svaté – každé druhé pondělí od 18.45 h na faře u sv. Kříže společné setkání nad Božím Slovem

Růženc "Za závislé" u Sv. Kříže v 17.30 h každé sudé pondělí

Setkání ministrantů každou první sobotu v měsíci od 10 h do 13 h na faře v Louce

Dětská mše svatá každou první středu v měsíci v 18 h v Louce

Dětská mše svatá každou poslední neděli v měsíci v 10 h u Sv. Kříže

Schůlička v Louce každou středu v 16.15

Kontakty na znojmské farnosti

Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo

Mikulášské náměstí 62/13, 669 02 Znojmo

Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo

Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo

duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš, tel.: 603 290 082,

e-mail: jindrichbartos@seznam.cz

kaplan: P. Jindřich Martin Poláček OP, tel.: 602 339 881,

e-mail: jindrich@op.cz

web: www.farnostznojmo.cz

Římskokatolická farnost Znojmo – Louka

Loucká 3622/29, 671 81 Znojmo

duchovní správce: R.D. Ladislav Bublán

tel.: 605 186 648, e-mail: xublanoo@seznam.cz

web: www.farnostlouka.cz, e-mail: info@farnostlouka.cz

Římskokatolická farnost Přímětice

Prokopa Diviše 18/12, 669 04 Znojmo 4 – Přímětice.

duchovní správce: R.D. Marek Coufal, tel. 722 752 154

e-mail: farnostprimetice@seznam.cz

web: www.farnostprimetice.cz

Římskokatolická farnost Znojmo-Hradiště

Křížovnická 3071/26, 669 02 Znojmo

duchovní správce: P. Josef Hudec O. Cr., tel.: 732 586 126

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Křížová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 3/2023 vyšlo 29/09/2023 ve Znojme v nákladu 550 výtisků. Uzávěrka příštího čísla: 20. listopadu 2023.